

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

CAtalogus sancto//rum [et] gestor[um] eor[um]

Petrus <de Natalibus>

Lugduni, 1508

De s[an]cto Nonoso abbate. Cap[itulum]. xcvij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70797)

officiū apostolici indoctus sibi usurpare p̄sumeret. Ad quorū suggestione iulianū quēdam defensorē misit: vt equitius ad romana vbez duceret: ⁊ qua rōne p̄missa attēaret cognoscere: mādauit tamen: vt honore ei exhibitio nulla pro: sus iniuriā pateretur. Qui festine ad monasteriū venies eodē absente frēs scribentes repperit: ⁊ vbi abbas esset inquisiuit. Illiq; responderūt: q̄ in valle cenobio subiaccēte fenū cecabat. Visitq; ad eū iulianus puerum suū cōtumacē ⁊ supbū: cur vir ipse poterat dominari vt abbate ad se celeritate pduceret. Perrexit puer ⁊ q̄s eēt abbas ab alijs quesuit. Dorq; vt audiuit quis esset: adhuc lōge postus ad eū vadēs: inensō timore: cor reptus cepit lacessere. Ita vt gressus vir eum possent portare: veniesq; ad virū dei: ad genua illius procidit: suūq; dnm ipsi occurrisse nūciauit. Abbas vō illi mādauit: vt fenū se ctum leuaret: ⁊ pabulū iumētis in quibus venarā deferret: ipseq; imediate post euz opere cōpleto veniret. Quod dū puer fecisset: et iulianus puerū cū fenno venientē cōspexisset. Fratus eū increpauit: q̄ miserat illū hominē ducere nō fenū baiulare. Sed dū puer eq̄tū post se venientē dno suo ostēdisset: vidēs euz iulianus ex habitu desperit: ⁊ qualiter illum pteruis verbis alloqui deberet: cogitare cepit: vt autē seruius dei cominus affuit intolērabilis pauor: iuliani animū inuasit: ⁊ humiliatus ad pedes eius procidit: ⁊ quia apostolicus ipsum videre vellet: vir mansucta lingua exposuit. Quod audies equitius gratias deo egit: q̄ se per summū pōtifice supna grā visitasset: statimq; mādauit iumenta ad iter arripientiū parari. Lūq; iulianus se illo die nō posse exire ex lassitudine diceret. Abbas se i hoc cōtristari respōdit: p̄dicens q̄ si die ipsa non exirēt: nec in erastinū ire possent. Sicq; eadē nocte iulianus ex lassitudine in monasterio quieuit. Factoq; lucis crepusculo equo in cursu ad modū fatigato puer ad iulianum cū epistola venit: in qua papa sibi mādauit: ne seruum dei de monasterio mouere vel exire vllatenus faceret. Lū aut ille requireret: cur sumā esset mutata: cognouit q̄ nocte eadē qua ipse illuc missus fuerat per visum pōtifer exiit vebemēter exterritus: cur ad exhibēdū virū dei mittere p̄sumpsisset. Tūc iulian⁹ surrexit: ⁊ se abbas ofouibus cōmēdauit: atq; ne decetero fatigaret ex parte pape p̄cepit. Quod audies ille cōtristatus est: ⁊ que p̄dixerat vera nūc cōtigitisse p̄bauit: q̄ si die p̄cedente nō statū pergerēt iā pergere minime liceret. Et executorē suū cū summa cbaritate aliquatū secū detinuit: ipsiq; plurimū honoratū ad summū pontificē remisit. Qui et plenus seritate in pace quieuit. Rusticus quidā sup sepulchrū eius arcaz cū frumento

posuerat: nec qualis vir ibidem iaceret p̄pendere curauit. Sed repente turbo celiū factus: rebus illic oibus in sua stabilitate manētibus: arca superposita cum grano extulit lōgeq; piccit. Tandem p̄uincia valer ie longobardis intraribus monachi ex cenobio illo ad sepulchrū viri sancti in oratorio positum confugerunt. Longobardi vō seientes oratorium ingressi: ceperūt monachos foras trahere: vt eos aut tormentis afficerent: aut gladijs necarent. Quorū dum vnus ingenuisset: ⁊ sanctum equitū ad sui defensionem aduocasset: protinus longobardos spiritus imundus inuasit: qui cornūtes ad terram tam diū verari simt: donec ceteri foras existeres cognoscerent: quatenus locus sacri temerare vltorius non auderēt. hec gregorius p̄mo dia logorum capitulo quarto.

De scto Nonoso abbate.

Cap. cxiij.

Nonosus prepositus siue prior fuit cuiusdam monasterij: qd in foractis mōte sitū est: qui sub asperrimo eiusdē cenobij abbate degebat: sed ei⁹ mores mira se per equanimitate tolerabat: sicq; fratrib⁹ in mansuetudine p̄ceerat: vt patris sepius iracundiam ex humilitate mitigaret. Quia vō monasteriū in sumo mōtis cacumine sitū est: ad quēlibet paruum hortū fratribus colendum: nulla planicies patebat. Sed vnus locus breuis in latere mōtis erat: quem ingentis sari moles egredies ab vna parte occupabat. Lū autē die quadam nonosus cogitaret: q̄ salte; ad olera nutrienda locus idem aptus esset: si ipsum moles illa non teneret: quā ⁊ hūquag; ta boū paria mouere nō potuissent: nocturno se illic silentio orationē dedit. Lū mane facto ad eundē locū fratres venerūt: ⁊ inuenerunt molē tāte magnitudinis inde lōgius recessisse suoq; discessu largū fratribus spatij dimississe. Alio quoq; tēpore dū nonosus lapides vitreas in oratorio laiare: vna ex ei⁹ manibus cecidit: ⁊ per partes inumeras confracta dissiluit. Qui furorē abbas nimum timēs lapidis fragmētaq; colligēs: corā altari prostratus orauit. Et erurgēs sanā lapidē reppit: quā antea timēs p̄ fragmēta colligē. Lū in cenobio oleū vetus defecisset: ⁊ colligēde oliue tēpus incuberet: sed fructus in oliuis nullus appareret: mādauit abbas fratribus vt in colligēdis oliuis ad exhibēda extraneis opera pergerent: vt vel saltē de mercede operis aliquatū olei deponarēt. Quod vir domini fieri cum magna humilitate prohibuit: ne ex hoc fratres exentes: dū olei lucra querūt: dānum animarū paterentur. Quasq; paucas: que in monasterij arborib⁹ apparebat: colligi p̄cepit: ⁊ i pilo missas

De sanctis quorū certa dies cele. igno. Fo. cccij.

contundi: atq; inde quantumlibet parum
ofes eriens sibi deferri. Quod in paruo va-
sculo sibi delatū ante altare posuit: cunctisq;
egressus orauit: atq; postmodū adscitis fra-
tribus oleum illud modicum per cuncta mo-
nasterij vasa exigue infundi iussit. Que pro-
tinus: vt erant vacua: claudi fecit. Die vō
altera aperta omnia vasa plena oleo reperta
sunt. Sanctus autē vir post laudabilia mul-
tarum virtutum opera dormiuit in domino.
Hec gregorius vbi supra capitulo septimo.

De sancto Martyrio cōfessore. Cap. xcviij.

Martyrius confes-

soz in valere prouincia. sanctita-
te et miraculis claruit. Qui tale
de virtutis sue testimonio si-

gnum dedit. Dum quadam die fratres eius
subcinericium panem fecissent: eiq; signum
crucis imprimere obliti essent: sicut i ipsa p-
uincia erudi panes ligno signari solent: vt p-
quadrās quattuor quodammodo partiti vi-
deantur. Idem dei famulis affuit: eiq; re-
ferentibus non fuisse signatum agnouit. Eū
q; iam pumis et cineribus opertus esset: si-
gni crucis digito cōtra pumias edidit. Quo
signante procius panis immensum crepi-
tu dedit: ac si in ignibus olla crepuisset. Qui
postmodum coctus: et ab igne subtractus: ea
cruce signatus inuentus est: quā non tactus
sed fides fecerat. Hec gregorius vbi supra
capitulo vndecimo.

De sancto Dacio episcopo. Cap. xcix.

Dacio

episcopus me-
diolanen. apd
ipsam ciuita-
tem claruit tē-
pore iustiniani, i peratoris.

Qui dum causa fidei erat
ad constantinopolitanam vr-
bez pergeret: coxinthumq;

venies largam domum pro se et eius comiti-
ua ad hospitadū quereret: et vix iueniret: vi-
sam eminens domum congructis magnitudi-
nis sibi ad hospitium preparari iussit. Cum
vō incole loci ei dicerent in ea hunc manere
non posse: quia multis iam annis eam diabō-
lus inhabitauit: atq; ideo vacua remansit. Vir
sanctus ideo magis in ea debere velle hospi-
tari respondit: vt sui aduentum malignus ef-
fugatus spiritus domum hominibus iterum
habitandam dimittat. In ea igitur sibi para-
ri fecit: securusq; hostis antiq; certamina to-
leraturus intrauit. Noctis autem silentio dū
vir dei quiesceret: antiquus hostis immēsis
vocibus cepit imitari rugitus leonum: bala-
tus pecorū: mugitus boum; ruditus asinorū:

sibila serpentum: porcorum stridores et fori-
cum. Cum repente dacijs tot bestiarum vo-
cibus excitatus: surrexit iratus: et contra de-
monem magnis vocibus cepit clamare: eidē
q; exprobare: q; bene ei cōtigitset: vt qui di-
xerat. Nonam sedem meam ab aquilone: et
ero similis altissimo. per superbias eius simi-
lis porcis et asinis factus esset. Et qui deū in-
digne imitari voluerat: vt dignus erat: besti-
as imitabat. Ad quā vocem ac deiectionē spi-
ritus malignus adeo erubuit: q; procius con-
tuit: atq; eandem domū ad exhibenda mō-
stra consueta ulterius non intrauit. Sicq;
postmodū fidelium habitaculus facta ē. Hec
gregorius tertio dialogo capitulo quarto.

De sancto Argentario mo-
nacho. Cap. c.

Argentari' mo-

nachus apud ciuitatē aur elia-
am claruit. Qui vir sanctissi-
mus vita et miraculis effulsi-
t habitumq; quem pretende-
bat specie: mouit et plebat.

Hic ab argentario monte a quo nome sortis-
tus est apostolorū limina rome reuiscenda an-
nis singulis venire cōsueuerat: et venies ad
quendam subdiaconum quadragesimum no-
mine: qui in montibus oues pascebat: sepius
hospitalitatis gratia declinabat. Eū autē se-
mel hospitiū huius quod non longe erat ab
ecclesia intrasset: cuiusdam paupercule mu-
lieris maritus iuxta defunctus est. Quē cilē-
cio et more indutu: superueniente sero sepe-
lire nequiverit. Cum ergo vidua mulier iux-
ta defuncti corp' nocte sederet: et magnis fle-
tibus et lamētis dolori satisfaceret: nec a la-
mentis cessaret: vir dei argentarius dolori il-
lius cōpassus: assumpto quadragesimo ad ec-
clesiam perrexit: seq; in oratione dedit. De-
inde ab altaris crepidine puluere collegit: et
cum socio ad defuncti corpus accessit. Et cum
ibi ambo diutius orassent ipse surrexit: bene-
dictione dedit: et reuelatam defuncti faciem
que sudario opta fuerat: aspiciente vroz ac
mirate: puluere quē detulerat fricauit. Qui
dū fricaretur: aiā recepit: oscitauit: oculos
aperuit: seq; eleuans resedit: ac si de graui
somo excitatus fuisset. Quod mulier cer-
nens cepit ex gaudio magis flere: sed vir do-
mini eam: vt taceret compescuit: mandans vt
si quis eam quereret: qualiter hoc factū fuisset:
diceret: quia dominus iesus christus hoc
fecisset. Et cōtinuo ab hospicio exiit: quadra-
gesimum reliquit: et tēporalem honorem fugi-
ens: in loco illo ultra non comparuit. Hec
gregorius. ij. dialog. cap. xvij.

De sancto Galerio presbyte-
ro. Cap. ci.